

tingelsen for Anvendelsen af denne Fremgangsmaade, som i enkelte Tilfælde er brugt — jeg skal minde om en Sag, som jeg selv i sin Tid gav Anledning til fornyet Foretagelse af, nemlig Fejø-Mordsagen — er den, at der er afgørende Beviser for, at den paagældende er uskyldig i det, som han ved Højesteretsdommen er kendt skyldig i. Men denne nødvendige Betingelse for at gaa til et saa ekceptionelt Skridt som at opfordre Højesteret til at prøve sin egen endelige Dom paa ny, har ikke foreligget hidtil for Proprietær Schøndorffs Vedkommende, derfor har saavel den tidligere Minister, som det ærede Medlem nævnte, som ogsaa jeg ved Henvendelse fra Højesteretssagfører Salomon maattet sige nej til en Begæring i saa Henseende.

Med Hensyn til det, som Forespørgselen angaar, tror jeg, at den ærede Ordfører for Forespørgerne noget for meget har overset, at Domstolene ere den tredie Statsmagt, at de ifølge Grundloven ere uafhængige af Administrationen i deres enkelte Afgørelser og uafhængige af Folke-representationen, ja af Lovgivningsmagten i det hele i deres enkelte Afgørelser. Der er ingen anden Vej at gaa med Hensyn til en Dommers Fremgangsmaade og Afgørelser end den at drage ham til Ansvar for Højesteret, og ved denne sidste Afgørelse maa man blive staaende — bortset fra den ekceptionelle Adgang til Sagens fornyede Forebringelse, som jeg nævnte. Naar den ærede Ordfører derfor indlod sig i det mindste paa den ene af de nævnte Sager paa samme Maade, som om her en Sagfører, en Aktor eller Defensor stod for en Højesteretsdomstol, saa er det ikke stemmende med den Opfattelse, som ligger i Grundloven om Domstolenes Uafhængighed. Lige saa lidt som Domstolene staa til Ansvar for andre end sig selv for deres enkelte Handlinger og Afgørelser, lige saa lidt staa de til Ansvar for Lovgivningsmagten eller for Justitsministeren eller for Administrationen med Hensyn til deres enkelte Handlinger og Afgørelser. Justitsministeren har ingen anden Vej at gaa end den, naar Betingelserne maatte være til Stede, at drage de paagældende til Ansvar for Højesteret eller, hvis det er en almindelig Forbrydelse, ved Dommerens eget Værneting i første Instans. Anden Paavirkning har Justitsministeren ikke Ret til at anvende. Det, der derimod er Lovgivningsmagtens Ret, det er ved almindelige Forholdsregler, ved Love, at ordne og omordne den Fremgangsmaade, den Procesmaade, som bliver at følge, og saadanne

almindelige Foranstaltninger er naturligvis Lovgivningsmagten berettiget til at beskæftige sig med, ligesom det ogsaa er et naturligt Emne for en Forespørgsel til Justitsministeren at beskæftige sig med og fremdrage. Men Domstolene som saadanne staa ikke til Ansvar for Rigsdagen lige saa lidt som for Justitsministeren med Hensyn til deres enkelte Handlinger, og ligesom dette gælder om Domstolene, saaledes gælder det vel endnu mere eller lige saa meget om de private Mænd. Dette Ting sidder ikke som Dommer over private Mænds Handlemaade og Fremgangsmaade i et givet Tilfælde og heller ikke over offentlige Mænds Handlinger ud over det, som er deres almindelige Ansvar. Derfor kan jeg ikke indlade mig paa at imødegaa eller skænke Omtale de mere eller mindre aabenlyse Insinuationer eller Sigtelser, som i den ærede Ordførers Tale kom frem, blandt andet mod den forhenværende Justitsminister Nellemann. Jeg vil kun sige, at lige saa lidt som han har Ansvar for Justitsministeren, lige saa lidt er jeg kaldet som Justitsminister til her at være hans Forsvarer. Som Menneske føler jeg mig opfordret til at sige — hvad jeg tror, vil finde Tilslutning hos selv hans mest udprægede politiske Modstandere — at alle de, der kende ham, ville vide, at hele hans private som offentlige Færd har været præget af en saa human Tænkemaade og saa ædel Handlemaade, at han overhovedet har været saa uselvisk, særlig lige over for alle lavere stillede i Samfundet — derom ved jeg Besked, fordi min Stilling i øvrigt har ført mig til at maatte beskæftige mig med Folk, som stod paa Skyggesiden i Livet — og at jeg har truffet faa, som ere optraadte mere humant og mere ædelt over for disse end den daværende Justitsminister Nellemann, saa at de Sigtelser vedrørende Motiverne for hans offentlige eller private Færd, som kom frem i den ærede Ordførers Udtalelser, ikke kunne ramme ham.

Jeg skal nu nærmere komme ind paa det Spørgsmaal, om der i disse Sager foreligger nogen Fejl i Retsplejen eller Dommerpraksis, som kunde kræve Afhjælpning. Der vil jeg først med Hensyn til Nelly Andersens 5 Aar gamle Sag sige, at der i den ikke er Skygge af noget, der kan betragtes som at være i Uoverensstemmelse med vor gældende Ret eller noget, som ikke kunde, ogsaa maalt efter et andet Retssystems Ordning, indtræde og maatte indtræde væsentlig paa samme Maade som her. Thi hvad foreligger der? Der fore-